

Таласъмски работи на партито за Хелоуин у Лекси

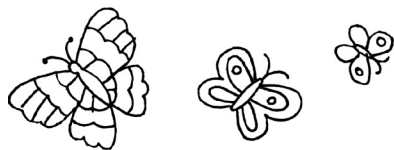
– И двете ми се струвате леко позеленели. Сигурни ли сте, че сте добре? – пошегува се татко, докато караше мен и Джес към дома на Лекси, където ще останем с преспиване за Хелоуин. После хвърли поглед в огледалото за обратно виждане към приятелката ми и поклати глава с кисела усмивка.

Джес намести островърхата си черна шапка и му отвърна с най-хубавото си вечерско ухилване:

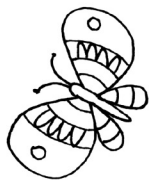
– Внимавайте, господин Лавууд, да не ви превърна в жаба!

– Аха, грозна, зелена и с брадавици! – изкикотих се аз.

С Джес си приличахме като две капки вода. Вечера ходихме в центъра, за да си купим комплекти с грим за Хелоуин, и сега бяхме облечени като вещици – чорапогащници на черно-бели райета, черни рокли с широки падащи ръкави, зелени лица и островърхи шапки.

– „Браунлоу роуг“! Пристигнахме! – Джес развълнувано надничаше през прозореца, докато татко завиваше зад ъгъла.

Кимнах, но ми беше мъничко притеснено. Джес се беше сближила с Лекси и Ниша, докато бяхме сериозно скарани. Цели две дълги седмици не си говорехме, а те трите прекарваха много време заедно, така че тя ги познаваше много по-добре... Освен това последното ми гости с преспиване беше у Курсти – най-суперготиното момиче в нашия клас – от началото до края си беше пълен кошмар.

– Виж, номер петдесет и седем – там живее Лекси! – провикна се Джес.

Татко спря пред леко овехтяла къща с тераса. В мига, в който изключи двигателя, Джес изхвърча навън, сграбчила спалния си чувал. Отвори с размах градинската порта и се втурна по пътеката, но едва не се спъна с черните островърхи обувки на майка си, които беше натъпкала с вестници, за да ѝ станат. Аз се понесох след нея, стиснала сак, с тежкото чувство, че съм нещо като аутсайдер.

Джес натисна звънеца на входната врата, после се обърна да ме сръчка. Едва сега забеляза изражението ми.

– Стига, Ели! Всичко ще е наред! – Направо ми четеше мислите, както обикновено. – Знаеш колко са забавни Лекси и Ниша...

– Знам – опитах се да се успокоя. – Нямам търпение да ги опозная по-добре.

Внезапно откъм къщата долетя силен лай и в следващата секунда входната врата зейна. Два огромни шоколадови лабрадора подминаха с тромави подскоци Лекси и полетяха към нас, размахаха опашки и заскачаха във въздуха, за да ни поздравят. Засмях се, когато грубите им езици ме погъделичкаха по ръцете.

– Гадост! – изпуска Джес.

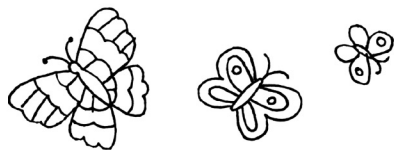
– Смарти! Джинкс! Долу! – Лекси ги хвана за ушиниците и ги повеле обратно към къщата. – Здравейте, момичета! Влизайте! Честит Хелоуин!

– И на теб също! – отвърна Джес. – Еха, костюм на *магьосник!*

Лекси носеше дълго черно наметало, украсено с блестящи сребърни звезди и луни, и островърха шапка със същия десен. Държеше пръчица, а дългата бяла перука покриваше обикновено рошавата ѝ конска опашка.

– Приличаш малко на Уиги – намизгнах ѝ аз.

Всички се засмяхме при мисълта за госпо-

дин Уигълсуърт, учителя ни по география с леко рошавата му сива коса.

Влязохме след Лекси и се озовахме в коридора. На едната стена бяха подпрени два кални велосипеда, а до другата, под претрупана закачалка, се мъдреше голяма купчина обувки и маратонки. Ниша се показа от кухнята – дългата ѝ лъскава черна коса беше пристегната на гладка опашка.

– Леле! Костюмът ти е невероятен! – изпищя Джес при вида на черния плътен комбинезон с бели кости.

– И костите светят в тъмното – стеснително поясни Ниша. – Сама си ги нарисувах.

– Супер! – бях сериозно впечатлена от постижението.

Докаато галехме и потупвахме кучетата, в коридора се появи висока жена с дълги и суешърт. Имаше същите яркосини очи и разрошена коса като Лекси.

– Лекси, кучетата трябваше да са в кухнята! – жената ги избута навътре и затвори вратата. – Съжалявам, вие сигурно сте Джес и Ели – усмихна се жената. Джес засия, а аз кимнах. – А вие трябва да сте бащата на Ели...

– Точно така – усмихна се татко.

Лекси ме сграбчи за ръката.

– Хайде, да оставим възрастните, ела да видиш къщичката ми на гървото!

– Чакай! – твърдо каза госпожа Джоунс. – Първо качете чантите си горе, моля! В тази къща е достатъчно разхвърляно, дори и без да има *още* натрупани вещи в коридора!

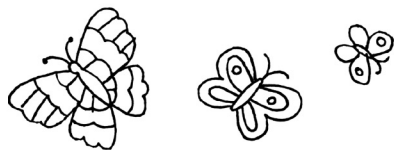
Лекси изпъшка, после ни поведе към втория етаж. Стаята ѝ беше в гърното на широка площадка с гол под и голи стени, ако се изключат цветните петна тук-там.

– Тамко все декорира къщата, откакто се нанесохме преди три години – обясни Лекси и бутна вратата към широка, квадратна стая с гръзко сини стени. Гардеробът в ъгъла беше натъпкан с дрехи, преливащи навън. Покрай стената имаше голямо легло, изпод което се подаваха списания и пантофи, а до него – нестройна редица от надуваеми легла, покрити с одеяла и възглавници.

– Обикновено не е толкова погредено – обясни Лекси и се огледа. – Мама ме накара да почистя във ваша чест.

– Като у нас! – Джес пушна чантата си на пода и отиде до прозореца, за да види къщичката на гървото.

– Еха! – извика тя. – Ела да видиш, Ели!

Оставих чантата и се приближих. Навън беше тъмно, но в единия край на градината, оброчена с цвeтни лампиони, се виждаше огромна кръгла къщичка с кулички. Всъщност не беше на дървото, а на подпори, на два метра над земята. Едва различих стълбата отпред. В дъното на градината пламъците на голям огън сякаш ближеха нощното небе.

– Вълшебно е! – въздъгнах. – Мисля, че бих си живяла там.

– За съжаление, трябва да я деля с Люк – оплака се Лекси. – Иначе и аз бих живяла там!

В този момент чухме кучетата да лаят възбудено.

– Това трябва да са татко и Люк, бяха на тренировка по футбол – съобщи Лекси. – Към къщичката, бързо!

Втурнахме се през площадката и после надолу по стълбите. Татко се здрависваше с бащата на Лекси и двамата си приказваха за футбол, докато Люк изуваше калните си обувки, които после метна към вратата. Познавах брата близък на Лекси от училище, въпреки че беше от Щиглеците, а не от Рибарчетата като нас. Той беше МНОГО по-стеснителен от сестра си.

– Тръзвам, Ели – подвикна татко. – Ще се видим утре – и да не забравите да поспите!

– Добре, добре – набързо го прегърнах аз. – Чао!

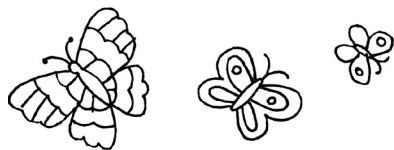
Джес ме чакаше при задната врата. Докато вървахме в сгъстяващия се мрак, тя изтанцува щур вещерски танц. Лекси се изкамери първа по стълбата, ние се струпахме след нея, аз и Джес се спъвахме постоянно в широките си рокли. В къщичката също имаше лампи, край стените бяха наредени големи меки възглавници за сягане, а на кръглата масичка се мъд्रेха стъклена купа с тайнствена зелена течност и четири чаши.

– Сама го приготвих – обясни Лекси, докато пълнеше чашите с чернак. – Изглежда добре, нали?

– Не, изглежда отвратително – Джес погуши подозрително чашата си. – Какво е това?!

– Сок от бръмбари – озъби се Лекси, точно когато всички отпихахме. Едва не изпръсках наоколо със зелената течност...

– Внимавай! – Джес се кикотеше, докато се опитвах да се овладеея и да преглътна. – Нали не искаш да повториш изпълнението от кафенето?

– Ох, не ми напомняй – пулсът ми заби лудо, като се сетих за една от многото катастрофални случки през първата част на срока в „Прайъри Роуг“.

– Още не мога да повярвам, че изпръска с коренова бира най-готиното момче в училище! – засмя се Ниша.

– Жалко, че не уцели и Кирсти – ухили се Лекси, отпивайки от зелената напитка.

Прехапах устни, после и аз се усмихнах, поне всички други си мислеха, че е по-скоро забавно, отколкото трагично.

– Миналият половин срок наистина не можеше да бъде по-зле – започнах да броя инцидентите на пръсти. – Първо, новият ми прякор – Дървоядът... две наказания от най-страшния учител в училището...

– И онзи път, когато те хванаха, че си гримирана – услужливо добави Джес.

– Да не споменаваме, че вие сериозно се скарахте – отбеляза малко по-сериозно Лекси.

– За следващата половина на срока трябва да сключим договор, че няма да се караме – предложи Ниша.

– Каквото и да стане – съгласих се аз и погледнах Джес. За щастие, вие се сдобрихме, но това бяха вие най-нещастни седмици в

живота ми и ми се искаше никога повече да не се повтарят. – Все пак тази половина от срока *трябва* да е по-хубава.

Джес се усмихна многозначително.

– Имам чувството, че ще е страхотна! Предстоят един тон неща!

– Какви? – намръщи се Ниша.

– Рожденият ми ден, като начало! – разпери широко ръце Джес. – На шестнайсети декември, ако си забравила! После е Коледа, така че задължително ще има много празнични събития, а Джош каза, че в края на срока ще има дискотека. И най-хубавото от всичко е училищната пиеса – „Оливър“!

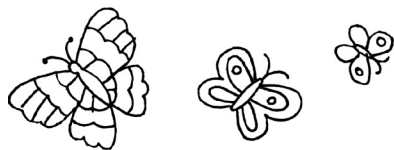
– Ще отидеш ли на прослушването? – попита Ниша.

– Задължително! Много искам главна роля, но според Джош никога никой от пети и шести клас не е избран за главна роля.

– Той май е наясно с тези неща, а? – попитах аз. По-големият брат на приятелката ми беше седмокласник и беше много доволен, че знае повече от нас за живота в „Прайъри Роуд“.

Джес се притесни за не повече от милисекунда, после сви рамене.

– Значи просто ще трябва да направя най-

Впечатляващото прослушване и госпожа Кроуфийлд няма да има друг избор, освен да ми даде главна роля!

– А вие двесте ще се явите ли на прослушването? – попитах с тревога Ниша и Лекси.

Те се спогледаха и после кимнаха със смях.

– Обаче само за хора – уточни Лекси.

– Ами ти?

Поклатих глава. Мразя да съм в светлината на прожекторите.

– Най-голямата ми роля беше на третата овца в пиесата за Рождество в „Уудвю“. Няма начин да участвам в нещо в „Прайъри“ – ще бъде ужасяващо!

– Сигурна ли си? – попита Джес. – Ще е толкова забавно, ако ходим заедно на репетиции.

– Съжалявам! Дори и заради теб, Джес, не мога!

– Може все пак да участваш по някакъв начин – предложи Ниша, – дори да не е на сцената.

– Да, ще им е нужен сценичен екип за зад кулисите – обясни ми Лекси.

В този момент чухме стъпки отвън, в тъмното, и с Ниша направо подскочихме.

– Призраци! – граматично прошепна Лекси.

– Аз съм, глупачке! – промърмори Люк от голната част на стълбата. – Мама каза да ви кажа, че печените картофи са готови.

Лекси въздъхна театрално.

– Братя! Пълна досада!

– Много си права – засмя се Джес. – Имаш голям късмет, че си нямаш брат, Ели.

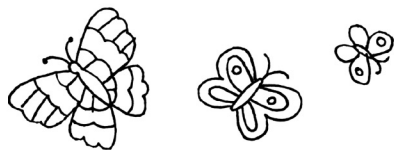
Слязохме по стълбата, прекосихме градината и влязохме в кухнята. Печените картофи миришеха превъзходно – първо бяха пълнени, след това увити във фолио и запечени в жарта на двора. Сложихме си в чиниите сирене и боб и отнесохме всичко в къщичката, където между ханките си разказвахме какво сме правили през ваканцията.

След вечеря Лекси угаси лампите и млъкнахме. Беше тъмно като в рог, светеха слабо само костите от костюма на Ниша.

– Лекси – прошепна Ниша, – какво правиш?

Лекси шумолеше в тъмното около секунда, после изведнъж светна голям фенер. Задържа го под брадичката си и насочи лъча нагоре, така че да освети лицето ѝ по странен, призрачен начин.

– Време е за истории с духове! – каза тя със страшен глас и ни разсмя. Редувахме се да разказваме страшни истории, но когато дой-

де моят ред, главата ми бе повече от празна.

– Нищо не идва наум! – изписуках с тъничък гласец.

– Измисли си някоя, Ели – предложи Джес. – Имаш най-страхотното въображение на света и пишеш блестящи истории.

– Добре, ще се пробвам...

Лекси и Ниша се настаняха по-удобно на големите си възглавници и закачаха.

Поех си дълбоко дъх.

– Била студена, тъмна нощ и четири приятелки си приказвали в къщичка на дървото в дъното на градината, когато чули слаб, пронизителен вой...

Дадох всичко от себе си и направих историята колкото може по-страшна. Тъкмо когато стигнах до кошмарната кулминация, отвън избуха бухал. Всички подскочихме, включително и аз, после се разкикотихме, но тихо. Почти се бяхме успокоили, когато отвън изпука счъка. Изпищяхме и се хванахме за ръце, вече съвсем изплашени.

– Какво става там, горе? – гласът на майката на Лекси предизвика свежа вълна от облекчителен смях. Лицето ѝ се появи на върха на стълбата. – Хайде, време е за лягане.

– Вече? – изсумтя Лекси.

– Да, и без спорове, моля! – твърдо отсече госпожа Джоунс. Струпахме чиниите на купчина и се спуснахме с тях по стълбата. Докато прекосявахме градината, луната хвърляше призрачни сенки по моравата, от които направо потреперих.

– Точно като в историята ти, Ели! – прошепна Ниша, поглеждайки тревожно назад. – Четири момичета, преследвани от неспокоен дух!

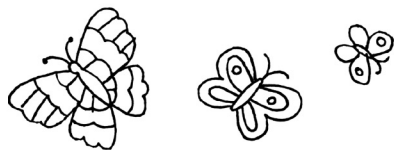
– Тогава да вървим по-бързо! – забравих, че всъщност аз измислих всичко, и затичахме. Струпахме се в топлата кухня, останали без гъх и заливащи се от смях. Джинкс и Смарти, изтегнати в кошовете си, вдигнаха глави и затупаха радостно с опашки по пода.

– Люк вече е в леглото – каза бащата на Лекси. – Така че гледайте да не вдигате много шум.

– Тамко, това е гости с преспиване! Не можеш да очакваш да сме тихи! – възнегодува Лекси.

– Просто не вдигайте много шум, става ли? И гледайте да затворите добре вратата.

– Обещаваме, господин Джоунс – учтиво каза Ниша, докато се качвахме след Лекси по стълбите.

С Джес влязохме в банята, за да свалим грима си.

– Вече не си притеснена, нали? – попита ме тя, докато си миеше лицето.

– Прекарвам си по-хубаво от *всякога*, дори и да се окаже, че съм си позеленила лицето завинаги... Този грим се сваля толкова трудно!

След като си измихме лицата четири пъти, забързахме през площадката към стаята на Лекси. Облякохме пижамите си и се мушнахме под завивките. Аз бях между Ниша и Джес и забелязах как Ниша извади мек, поразвлечен плюшен заек от чантата си. Като ме хвана, че я гледам, се изчерви:

– Запознай се с Флопи, винаги спи с мен.

– Много е сладка. Обикновено си лягам с огромна раирана котка, но просто не можах да я побера в чантата!

Лекси се изкуска.

– По-добре е така – не съм сигурна колко добронамерени ще бъдат Джинкс и Смарти.

Говорихме ли, говорихме, докато паузите започнаха да стават все по-дълги. Накрая взех да се прозявам, чух, че и Ниша се прозява. После Джес започна тихичко да похърква и изведнъж в стаята настана тишина.

Лежах си в тъмното и вътрешно се усмих-

вах; не можех да повярвам, че се бях притеснявала за това гости, беше толкова по-приятно и забавно от онова у Кирсти. Лекси и Ниша бяха приветливи. Лекси дори приличаше малко на Джес, шумна и открита, докато Ниша бе по-тиха и замислена, по-скоро като мен. Признах си, че Джес се оказа права – следващата половина на срока щеше да е великолепна, след като ние четирите щяхме да сме заедно като НДПЗ!

– Пак ли ти?

На сутринта се събудих от писъка на Джес. Обърнах се и я изгледах изпод вежди.

– Какво има? – попитах грезгаво, а Ниша се размърда от другата ми страна.

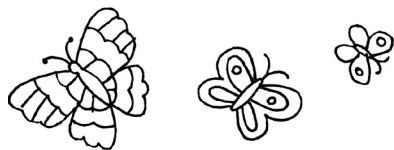
– Забравила съм си нормалните грехи! – изстена приятелката ми и продължи трескаво да рови в чантата си.

С Ниша се закикотихме, а Лекси дори щеше да падне от леглото от смях.

По лицето на Джес се разля усмивка.

– Е, какво пък, явно ще се прибирам по пижама и вечерска шапка...

– Добре, че ще ни вземат с кола! – успоко-

их я аз.

Мама гоїде да ни вземе точно когато приключвахме със закуската. Грабнахме си нещата и благодарихме на госпожа Джоунс за гостоприемството.

– До понеделник! – извика Джес, докато се сбогувахме в коридора.

– Уф, имам един тон домашни – изсумтя Лекси.

– Трябваше да ги направиш миналия уикенд, като мен – каза Люк, който се появи в коридора и грабна обувките си за футбол. Усмихна се самодоволно, но в същото време лекичко се изчерви и изчезна през вратата.

– Ох, доброто момченце! – измърмори Лекси.

– Аз почти съм приключила – каза Ниша с облекчение. – Остава ми само английският.

– И на мен също – добавих аз.

– Аз пък гледах дивидито с „Оливър“, за да се готвя за прослушванията – обясни Джес. – Съвсем забравих за домашните! Явно неделята ми ще замине!

Тръгнахме към колата, а Джес се мъкнеше с пижамата и островърхите си обувки...